ט"ו אלול

משניות מבוארות מסכת מכשירין פרק ב

מצד העליון לתחתון. אבל בדבר זה מודים אם העלה שנים, שני שקים, ונתנם על גב זה, התחתון שקים כו' יתן, כיון שהם לא באגדה אחת. ורבי יוסי אומר אף בזה התחתון טהור, היינו דלא הוי מוכשר על ידי מי העליון, וקל שכן העליון. דסברא ליה לר' יוסי כי גם בשני שקים לא רצה שיירדו המים מהשכם העליון לשכם התחתון, ולא יתלכלך (תוי"ט)

ה) המטמחין את הכרישה, דוחק את הכרישה כדי שיצאו המים ממנה, והוא מין ממיני הבצלים, והסוחט בכסותו כדי שיצאו המים ממנה, ולפרוש הרע"ב הגרקא בשעורו ובכסותו, כגון שבא מן הדרך ויירדו גשמים בשעורו ועל כסותו וסחטן, רבי יוסי אומר מים היזיצאין, רבי הן בכי יתן, כיון שהוא עצמו דוחקן שיצאו אחשיבינהו, ואת שבו המים הנשארין, אינן בכי יתן, אף שפרשו ממקום למקום, מפני שהוא מתנגן שיצאו מכלו, שנתבנה לחוציה כל המים ולא רצה שישאראו בו, לכן לא מכשירין כבית הלל דלעיל, משנה ב. ו) הנופף בעדשים לבדקן אם יפות הן, ויצא רוח מפיו על העדשים, דרוק היוצא מפיו נחשב כתולדת המים, כפרק ו' משנה ה, רבי שמעון אומר אינן בכי יתן, כיון דלא נתכוון לקח. וחכמים אומרים הרי זה בכי יתן, כיון שנתכון לנפח בעדשים, ודבר הרוק לצאת בנפיחה. ואהוכל שומשמין באצבעו, משקין שעל ידו כגון שהניח שומשמין בידו האחת ואצבעות שבידו השניה מכניסים לתוך פיו כדי ללחלחם ברוק, ונותן האצבע בתוך השומשמין והם נדבקין בו ומכניס בפיו ואוכל, ומן הרוק שבאצבע נתחלחלה היד שבו השומשמין, רבי שמעון אומר אינן בכי יתן, דהא נתכון ללחלחם האצבע ולא ללחלחם היד שהשומשמין בתוכו. וחכמים אומרים הרי זה בכי יתן, כיון דאחשיבה לרוק כמשיר אפלו שלא נתכון, דכל המשקה שחתחלתו לרצון אף על פי שסופו שלא לרצון הרי זה בכי יתן, כלעיל משנה א. וריבי שמעון סבר דזה לא נקרא שתחלתו לרצון, דכונתו היה רק על האצבע ולא על היד, והנשאר שיחמאו הוא היד, לא היה לעולם לרצון. המונן פרותיו במים מפני הנבנים, אינן בכי יתן. וכן היה נשאר באנשי ירושלים שקמנו דבילתן במים מפני הסיקרין, היינו אנשים רקים, מלשון אילן סרק, ונטרן להן חכמים. הנותן פרותיו בשבולת הנבה, שביל שבנבה, והוא מרוצת המים, ונותן שם פרות כדי להביאן עמו, שלא היה יכול להביאן בידו ומשיקן בנבה, אינן בכי יתן, דזה לא נקרא לרצון.

פרק ב א) זעת בתים או בורות שיחין ומערות, ואפלו בתים שהורה. פרוש אינה מכשרת את הזרעים. וכן זעת האדם, טהורה. דזעת בתים ואדם לאו משבעה משקין נינהו. וכן אם שתה מים טמאין, וזעתו, זעתו טהורה. דמגופו הוא ולא ממים ששתה. אבל אם בא במים שאובין והזיע, זעתו טמאה. דמחמת המים הוא. ודוקא בא במים שאובים (אבל בא במים מחברים שהם לא מכשיר). לא. ואף על גב דהשתא מים תלושים הם, לא לרצון נתלשו). ואם נסתפג נתקנח. ואחר כך הזיע, זעתו טהורה, דזה מגופו ולא מהמים. ב) מרחץ טמאה. פרוש מרחץ של מים שאובים טמאים, זעתה טמאה, שהיא מכשרת את הפרות, ומטמאה את הפרות, וטהורה. פרוש כגון זעת מרחץ של מי מעין, הרי הזעה בכי יתן, שהיא מכשרת את הפרות. הבריכה שבבית. קחידה מלאה מים שבבית, הבית מזיע מחמתה, ולכן אם טמאה הבריכה, זעת בל הבית שמחמת הבריכה, טמאה. אבל זעה שלא בא מחמתה, טהורה, דזעת הבית טהורה, כמשנה א. ג) שתי ברכות אחת טהורה ואחת טמאה. המזיע והוא קרוב לטמאה, טמא. ואם הוא קרוב לטהורה, טהור. מחצה למחצה, טמא. בזזל טמא שהוא בא משברי כלים טמאים, שבללו עם בזזל טהור, אם רב מן הטמא טמא, ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מחצה לטמאה, טמא. מחצה לטהרה, כלים להשתנה שישראל ועכו"ם מטילין לתוכן, דשתן של עכו"ם טמא, שגזרו שיהיו בזבים לכל דבריהם, אם רב מן הטמא מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות פרוש מי שופכין, שעירו לעליהן מי גשמים, אם רב מן הטמא, טמא, דהינו ממי שפיכות. ואם רב מן הטהור, ממי גשמים, טהור. מחצה למחצה, טמא. אימתי מתכשלין מי שפיכות ברוב, בזמן שקדמו מי שפיכות, ואחר כך רבו עליהן מי גשמים, אז נטהרו אבל אם קדמו מי גשמים, אפלו כל שהן הינו אפלו הן הרבה מי גשמים שקדמו למי שפיכות, טמא. ואפלו המי שפיכות מעט, הן מטמאין למי הגשמים (עיין בתוי"ט שמקשה על זה). ד) הטורף את בית דגרן, אם רב מן הטמא מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות בית כוסות, דמן הסתם מים אלו טמאין, ויורדו עליהן גשמים על המים המנטפין (מן הגג או מן הכסות). אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. והינו שמתחלה היו יורדין טיפין דקין ונעתה יורדין טפות עבות. ואם מחצה למחצה, טמא. רבי יהודה אומר אם הוסיפו לנטף, כגון שמתחלה ירדו לאט ונעתה ממהרין לרד זה אחר זה, טהור. ודאי רבו מי גשמים, ואפלו אין הטפות גדולות. כל דבר שבשלו או עשה מלאכה אחרת בשביל שיהא כמוצאי שבת בכדי שיעשה, כדי שלא יהנה ממלאכת שבת. ה) עיר שישראל ונכרים דרים בה, והיה בה מרחץ מרחצת בשבת, אם רב הנכרים, רוחץ בה ישראל מיד למוצאי שבת ואין

ט"ו אלול

משניות מבוארות מסכת מכשירין פרק ב

ה עיר שישראל ונכרים דרים בה והיה בה מרחץ מרחצת בשבת, אם רב נכרים, רוחץ מיד. ואם רב ישראל, ימתין כדי שיחמו החמין, ימתין כדי שיחמו החמין. מחצה למחצה, ימתין כדי שיחמו החמין. רבי יהודה אומר, באמבטי קטנה, אם יש בה רשות, רוחץ בה מיד. ו) מצא בה רצפה, אם רב נכרים, לוקח מיד. ואם רב ישראל, ימתין כדי שיבואו ממקום קרוב. מחצה למחצה, ימתין כדי שיבואו ממקום קרוב. ואם יש בו רשות, לוקח מיד. ז) מצא בה תינוק משלה, אם רב נכרים, נכרי, ואם רב ישראל, ישראל. מחצה למחצה, ישראל. רבי יהודה אומר, הולכין אחר רב המשליכין. ח) מצא בה מציאה, אם רב נכרים, אינו צריך להכריז. ואם רב ישראל, צריך להכריז. מחצה למחצה, צריך להכריז. מצא בה פת, הולכין אחר רב הנחתומין. ואם היתה פת עשה, הולכים אחר רב אכולי פת עשה. רבי יהודה אומר, אם היתה פת קבר, הולכין אחר רב אכולי פת קבר: ט מצא בה בשר, הולכין אחר רב הטבחים. אם היתה מבשל, הולכין אחר רב אכולי בשר מבשל: י המוצא פרות בדרך, אם רב מכניסין לבתיהן, בטור. ולמכור בשוק, חיב. מחצה למחצה, דמאי. אוצר שישראל ועכו"ם מטילין לתוכו, אם רב נכרים, ודאי. ואם רב ישראל, דמאי. מחצה למחצה, ודאי. ודאי, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אפלו כלם עכו"ם וישראל אחד מטיל לתוכו, דמאי. בשביל פרותיו של ישראל, אבל אם לא היה הישראל מטיל לתוכו, הרי הכל פטור, דסברי חכמים יש קנין לנכרי בארץ ישראל להכפיע מידי מעשה. שנה ראשונה ושנה אחר שמטה, מעשרין: תרומה ותרומה גדולה: מעשר ראשון, לוי: מעשר שני, מעלה לירושלים. וכן שנה רביעית וחמישית. שנה שלישית ושישית, מעשרין: תרומה: מעשר ראשון ומעשר עני. בשביעית, צריך להפריש הכל, ואין תרומה ומעשרות. מעשר שני פודה הפרות במעות, ומעלה המעות לירושלים. א) פרות שנה שניה שרבו על של שלישית, ושל שלישית שרבו על של רביעית, ושל רביעית על של חמישית, ושל חמישית על של שישית, ושל שישית על של שביעית, ושל שביעית על של מוצאי שביעית, בכל מקום הולכין אחר הרב, הרב של מעשר שני מעשר מעשר שני, ואם הרב של עני, מעשר מעשר עני, ואם הרב של שמחה, חיב בקדשת שביעית. מחצה למחצה, להחמיר, הינו שהוא יפרוש מעשר, ויחלל הפרות על מעות, והפרות יחלק לעניים, והמעות יעלה לירושלים. ולענין קסף שביעית, חייבין במעשר ותיבין בקדשת שביעית, שלא יעשה בהן סחורה, ויחיב בביעור.

ה) המטמחין את הכרישה, דוחק את הכרישה כדי שיצאו המים ממנה, והוא מין ממיני הבצלים, והסוחט בכסותו כדי שיצאו המים ממנה, ולפרוש הרע"ב הגרקא בשעורו ובכסותו, כגון שבא מן הדרך ויירדו גשמים בשעורו ועל כסותו וסחטן, רבי יוסי אומר מים היזיצאין, הרי הן בכי יתן, כיון שהוא עצמו דוחקן שיצאו אחשיבינהו, ואת שבו המים הנשארין, אינן בכי יתן, אף שפרשו ממקום למקום, מפני שהוא מתנגן שיצאו מכלו, שנתבנה לחוציה כל המים ולא רצה שישאראו בו, לכן לא מכשירין כבית הלל דלעיל, משנה ב. ו) הנופף בעדשים לבדקן אם יפות הן, ויצא רוח מפיו על העדשים, דרוק היוצא מפיו נחשב כתולדת המים, כפרק ו' משנה ה, רבי שמעון אומר אינן בכי יתן, כיון דלא נתכון לקח. וחכמים אומרים הרי זה בכי יתן, כיון שנתכון לנפח בעדשים, ודבר הרוק לצאת בנפיחה. ואהוכל שומשמין באצבעו, משקין שעל ידו כגון שהניח שומשמין בידו האחת ואצבעות שבידו השניה מכניסים לתוך פיו כדי ללחלחם ברוק, ונותן האצבע בתוך השומשמין והם נדבקין בו ומכניס בפיו ואוכל, ומן הרוק שבאצבע נתחלחלה היד שבו השומשמין, רבי שמעון אומר אינן בכי יתן, דהא נתכון ללחלחם האצבע ולא ללחלחם היד שהשומשמין בתוכו. וחכמים אומרים הרי זה בכי יתן, כיון דאחשיבה לרוק כמשיר אפלו שלא נתכון, דכל המשקה שחתחלתו לרצון אף על פי שסופו שלא לרצון הרי זה בכי יתן, כלעיל משנה א. וריבי שמעון סבר דזה לא נקרא שתחלתו לרצון, דכונתו היה רק על האצבע ולא על היד, והנשאר שיחמאו הוא היד, לא היה לעולם לרצון. המונן פרותיו במים מפני הנבנים, אינן בכי יתן. וכן היה נשאר באנשי ירושלים שקמנו דבילתן במים מפני הסיקרין, היינו אנשים רקים, מלשון אילן סרק, ונטרן להן חכמים. הנותן פרותיו בשבולת הנבה, שביל שבנבה, והוא מרוצת המים, ונותן שם פרות כדי להביאן עמו, שלא היה יכול להביאן בידו ומשיקן בנבה, אינן בכי יתן, דזה לא נקרא לרצון.

פרק ב א) זעת בתים או בורות שיחין ומערות, ואפלו בתים שהורה. פרוש אינה מכשרת את הזרעים. וכן זעת האדם, טהורה. דזעת בתים ואדם לאו משבעה משקין נינהו. וכן אם שתה מים טמאין, וזעתו, זעתו טהורה. דמגופו הוא ולא ממים ששתה. אבל אם בא במים שאובין והזיע, זעתו טמאה. דמחמת המים הוא. ודוקא בא במים שאובים (אבל בא במים מחברים שהם לא מכשיר). לא. ואף על גב דהשתא מים תלושים הם, לא לרצון נתלשו). ואם נסתפג נתקנח. ואחר כך הזיע, זעתו טהורה, דזה מגופו ולא מהמים. ב) מרחץ טמאה. פרוש מרחץ של מים שאובים טמאים, זעתה טמאה, שהיא מכשרת את הפרות, ומטמאה את הפרות, וטהורה. פרוש כגון זעת מרחץ של מי מעין, הרי הזעה בכי יתן, שהיא מכשרת את הפרות. הבריכה שבבית, קחידה מלאה מים שבבית, הבית מזיע מחמתה, ולכן אם טמאה הבריכה, זעת בל הבית שמחמת הבריכה, טמאה. אבל זעה שלא בא מחמתה, טהורה, דזעת הבית טהורה, כמשנה א. ג) שתי ברכות אחת טהורה ואחת טמאה. המזיע והוא קרוב לטמאה, טמא. ואם הוא קרוב לטהורה, טהור. מחצה למחצה, טמא. בזזל טמא שהוא בא משברי כלים טמאים, שבללו עם בזזל טהור, אם רב מן הטמא טמא, ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מחצה לטמאה, טמא. מחצה לטהרה, כלים להשתנה שישראל ועכו"ם מטילין לתוכן, דשתן של עכו"ם טמא, שגזרו שיהיו בזבים לכל דבריהם, אם רב מן הטמא מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות פרוש מי שופכין, שעירו לעליהן מי גשמים, אם רב מן הטמא, טמא, דהינו ממי שפיכות. ואם רב מן הטהור, ממי גשמים, טהור. מחצה למחצה, טמא. אימתי מתכשלין מי שפיכות ברוב, בזמן שקדמו מי שפיכות, ואחר כך רבו עליהן מי גשמים, אז נטהרו אבל אם קדמו מי גשמים, אפלו כל שהן הינו אפלו הן הרבה מי גשמים שקדמו למי שפיכות, טמא. ואפלו המי שפיכות מעט, הן מטמאין למי הגשמים (עיין בתוי"ט שמקשה על זה). ד) הטורף את בית דגרן, אם רב מן הטמא מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות בית כוסות, דמן הסתם מים אלו טמאין, ויורדו עליהן גשמים על המים המנטפין (מן הגג או מן הכסות). אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. והינו שמתחלה היו יורדין טיפין דקין ונעתה יורדין טפות עבות. ואם מחצה למחצה, טמא. רבי יהודה אומר אם הוסיפו לנטף, כגון שמתחלה ירדו לאט ונעתה ממהרין לרד זה אחר זה, טהור. ודאי רבו מי גשמים, אפלו אין הטפות גדולות. כל דבר שבשלו או עשה מלאכה אחרת בשביל שיהא כמוצאי שבת בכדי שיעשה, כדי שלא יהנה ממלאכת שבת. ה) עיר שישראל ונכרים דרים בה, והיה בה מרחץ מרחצת בשבת, אם רב הנכרים, רוחץ בה ישראל מיד למוצאי שבת ואין

ה עיר שישראל ונכרים דרים בה והיה בה מרחץ מרחצת בשבת, אם רב נכרים, רוחץ מיד. ואם רב ישראל, ימתין כדי שיחמו החמין, ימתין כדי שיחמו החמין. מחצה למחצה, ימתין כדי שיחמו החמין. רבי יהודה אומר, באמבטי קטנה, אם יש בה רשות, רוחץ בה מיד. ו) מצא בה רצפה, אם רב נכרים, לוקח מיד. ואם רב ישראל, ימתין כדי שיבואו ממקום קרוב. מחצה למחצה, ימתין כדי שיבואו ממקום קרוב. ואם יש בו רשות, לוקח מיד. ז) מצא בה תינוק משלה, אם רב נכרים, נכרי, ואם רב ישראל, ישראל. מחצה למחצה, ישראל. רבי יהודה אומר, הולכין אחר רב המשליכין. ח) מצא בה מציאה, אם רב נכרים, אינו צריך להכריז. ואם רב ישראל, צריך להכריז. מחצה למחצה, צריך להכריז. מצא בה פת, הולכין אחר רב הנחתומין. ואם היתה פת עשה, הולכים אחר רב אכולי פת עשה. רבי יהודה אומר, אם היתה פת קבר, הולכין אחר רב אכולי פת קבר: ט מצא בה בשר, הולכין אחר רב הטבחים. אם היתה מבשל, הולכין אחר רב אכולי בשר מבשל: י המוצא פרות בדרך, אם רב מכניסין לבתיהן, בטור. ולמכור בשוק, חיב. מחצה למחצה, דמאי. אוצר שישראל ועכו"ם מטילין לתוכו, אם רב נכרים, ודאי. ואם רב ישראל, דמאי. מחצה למחצה, ודאי. ודאי, דברי רבי מאיר. וחכמים אומרים אפלו כלם עכו"ם וישראל אחד מטיל לתוכו, דמאי. בשביל פרותיו של ישראל, אבל אם לא היה הישראל מטיל לתוכו, הרי הכל פטור, דסברי חכמים יש קנין לנכרי בארץ ישראל להכפיע מידי מעשה. שנה ראשונה ושנה אחר שמטה, מעשרין: תרומה גדולה: מעשר ראשון, לוי: מעשר שני, מעלה לירושלים. וכן שנה רביעית וחמישית. שנה שלישית ושישית, מעשרין: תרומה: מעשר ראשון ומעשר עני. בשביעית, צריך להפריש הכל, ואין תרומה ומעשרות. מעשר שני פודה הפרות במעות, ומעלה המעות לירושלים. א) פרות שנה שניה שרבו על של שלישית, ושל שלישית שרבו על של רביעית, ושל רביעית על של חמישית, ושל חמישית על של שישית, ושל שישית על של שביעית, ושל שביעית על של מוצאי שביעית, בכל מקום הולכין אחר הרב, הרב של מעשר שני מעשר מעשר שני, ואם הרב של עני, מעשר מעשר עני, ואם הרב של שמחה, חיב בקדשת שביעית. מחצה למחצה, להחמיר, הינו שהוא יפרוש מעשר, ויחלל הפרות על מעות, והפרות יחלק לעניים, והמעות יעלה לירושלים. ולענין קסף שביעית, חייבין במעשר ותיבין בקדשת שביעית, שלא יעשה בהן סחורה, ויחיב בביעור.

ה) המטמחין את הכרישה, דוחק את הכרישה כדי שיצאו המים ממנה, והוא מין ממיני הבצלים, והסוחט בכסותו כדי שיצאו המים ממנה, ולפרוש הרע"ב הגרקא בשעורו ובכסותו, כגון שבא מן הדרך ויירדו גשמים בשעורו ועל כסותו וסחטן, רבי יוסי אומר מים היזיצאין, הרי הן בכי יתן, כיון שהוא עצמו דוחקן שיצאו אחשיבינהו, ואת שבו המים הנשארין, אינן בכי יתן, אף שפרשו ממקום למקום, מפני שהוא מתנגן שיצאו מכלו, שנתבנה לחוציה כל המים ולא רצה שישאראו בו, לכן לא מכשירין כבית הלל דלעיל, משנה ב. ו) הנופף בעדשים לבדקן אם יפות הן, ויצא רוח מפיו על העדשים, דרוק היוצא מפיו נחשב כתולדת המים, כפרק ו' משנה ה, רבי שמעון אומר אינן בכי יתן, כיון דלא נתכון לקח. וחכמים אומרים הרי זה בכי יתן, כיון שנתכון לנפח בעדשים, ודבר הרוק לצאת בנפיחה. ואהוכל שומשמין באצבעו, משקין שעל ידו כגון שהניח שומשמין בידו האחת ואצבעות שבידו השניה מכניסים לתוך פיו כדי ללחלחם ברוק, ונותן האצבע בתוך השומשמין והם נדבקין בו ומכניס בפיו ואוכל, ומן הרוק שבאצבע נתחלחלה היד שבו השומשמין, רבי שמעון אומר אינן בכי יתן, דהא נתכון ללחלחם האצבע ולא ללחלחם היד שהשומשמין בתוכו. וחכמים אומרים הרי זה בכי יתן, כיון דאחשיבה לרוק כמשיר אפלו שלא נתכון, דכל המשקה שחתחלתו לרצון אף על פי שסופו שלא לרצון הרי זה בכי יתן, כלעיל משנה א. וריבי שמעון סבר דזה לא נקרא שתחלתו לרצון, דכונתו היה רק על האצבע ולא על היד, והנשאר שיחמאו הוא היד, לא היה לעולם לרצון. המונן פרותיו במים מפני הנבנים, אינן בכי יתן. וכן היה נשאר באנשי ירושלים שקמנו דבילתן במים מפני הסיקרין, היינו אנשים רקים, מלשון אילן סרק, ונטרן להן חכמים. הנותן פרותיו בשבולת הנבה, שביל שבנבה, והוא מרוצת המים, ונותן שם פרות כדי להביאן עמו, שלא היה יכול להביאן בידו ומשיקן בנבה, אינן בכי יתן, דזה לא נקרא לרצון.

פרק ב א) זעת בתים או בורות שיחין ומערות, ואפלו בתים שהורה. פרוש אינה מכשרת את הזרעים. וכן זעת האדם, טהורה. דזעת בתים ואדם לאו משבעה משקין נינהו. וכן אם שתה מים טמאין, וזעתו, זעתו טהורה. דמגופו הוא ולא ממים ששתה. אבל אם בא במים שאובין והזיע, זעתו טמאה. דמחמת המים הוא. ודוקא בא במים שאובים (אבל בא במים מחברים שהם לא מכשיר). לא. ואף על גב דהשתא מים תלושים הם, לא לרצון נתלשו). ואם נסתפג נתקנח. ואחר כך הזיע, זעתו טהורה, דזה מגופו ולא מהמים. ב) מרחץ טמאה. פרוש מרחץ של מים שאובים טמאים, זעתה טמאה, שהיא מכשרת את הפרות, ומטמאה את הפרות, וטהורה. פרוש כגון זעת מרחץ של מי מעין, הרי הזעה בכי יתן, שהיא מכשרת את הפרות. הבריכה שבבית, קחידה מלאה מים שבבית, הבית מזיע מחמתה, ולכן אם טמאה הבריכה, זעת בל הבית שמחמת הבריכה, טמאה. אבל זעה שלא בא מחמתה, טהורה, דזעת הבית טהורה, כמשנה א. ג) שתי ברכות אחת טהורה ואחת טמאה. המזיע והוא קרוב לטמאה, טמא. ואם הוא קרוב לטהורה, טהור. מחצה למחצה, טמא. בזזל טמא שהוא בא משברי כלים טמאים, שבללו עם בזזל טהור, אם רב מן הטמא טמא, ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מחצה לטמאה, טמא. מחצה לטהרה, כלים להשתנה שישראל ועכו"ם מטילין לתוכן, דשתן של עכו"ם טמא, שגזרו שיהיו בזבים לכל דבריהם, אם רב מן הטמא מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות פרוש מי שופכין, שעירו לעליהן מי גשמים, אם רב מן הטמא, טמא, דהינו ממי שפיכות. ואם רב מן הטהור, ממי גשמים, טהור. מחצה למחצה, טמא. אימתי מתכשלין מי שפיכות ברוב, בזמן שקדמו מי שפיכות, ואחר כך רבו עליהן מי גשמים, אז נטהרו אבל אם קדמו מי גשמים, אפלו כל שהן הינו אפלו הן הרבה מי גשמים שקדמו למי שפיכות, טמא. ואפלו המי שפיכות מעט, הן מטמאין למי הגשמים (עיין בתוי"ט שמקשה על זה). ד) הטורף את בית דגרן, אם רב מן הטמא מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. מחצה למחצה, טמא. מי שפיכות בית כוסות, דמן הסתם מים אלו טמאין, ויורדו עליהן גשמים על המים המנטפין (מן הגג או מן הכסות). אם רב מן הטמא, טמא. ואם רב מן הטהור, טהור. והינו שמתחלה היו יורדין טיפין דקין ונעתה יורדין טפות עבות. ואם מחצה למחצה, טמא. רבי יהודה אומר אם הוסיפו לנטף, כגון שמתחלה ירדו לאט ונעתה ממהרין לרד זה אחר זה, טהור. ודאי רבו מי גשמים, אפלו אין הטפות גדולות. כל דבר שבשלו או עשה מלאכה אחרת בשביל שיהא כמוצאי שבת בכדי שיעשה, כדי שלא יהנה ממלאכת שבת. ה) עיר שישראל ונכרים דרים בה, והיה בה מרחץ מרחצת בשבת, אם רב הנכרים, רוחץ בה ישראל מיד למוצאי שבת ואין